

ĮŽANGA

JAUČIAUSI TAIP, LYG SAPNUOČIAU VIENĄ tų klaikių košmarų, kai turi bėgti, bėgti, kol plyš plaučiai, tačiau niekaip nepriverti kūno judėti greičiau. Broviausi pro žmonių spūstį, o kojos darėsi vis sunkesnės ir sunkesnės, bet milžiniško miesto laikrodžio rodyklės nesulėtėjo. Nepermaldaujama, abejinga jėga suko jas į neišvengiamą pabaigą – į visa ko galą.

Tačiau tai buvo ne sapnas, ir aš bėgau ne taip kaip košmare ir ne taip, kaip gelbėdama *savo* gyvastį; skubėjau vaduoti šio to daug brangesnio. Mano pačios gyvybė šiandien man maža tereiškė.

Alisa sakė, kad labai tikėtina, jog abi tenai žūsime. Gal pabaiga ir būtų kitokia, jei Alisai netrukdytų skaisčius saulės spinduliai; tik aš galėjau laisvai lėkti per šią šviesią, knibždėte knibždančią žmonių aikštę.

Tačiau negalėjau bėgti greičiau.

Man buvo nesvarbu, kad mus supa nepaprastai pavojingi priešai. Kai laikrodis ėmė mušti valandas ir po vangiomis kojomis su-

virpėjo žemė, supratau, kad pavėlavau, tad apsidžiaugiau, jog kai kas, ištroškęs kraujo, tik ir laukia progos, nes jei man šitai nepavyks, tikrai nebenorėsiu gyventi.

Vėl suskambėjo laikrodis, saulė plieskė pačiame zenite.

1. VAKARĒLIS

BUVAU DEVYNIASDEŠIMT DEVYNIAIS ir devyniomis dešimtosiomis procento tikra, kad sapnuoju.

Pirmiausia dėl to, kad stovėjau vaiskiuose saulės spinduliuose – tokia akinamai skaisti saulė niekuomet nešviesdavo mano miestelyje Forkse, Vašingtono valstijoje. Antra, žvelgiau į savo senelę Mariją. Senelė mirė prieš šešerius metus, taigi tai buvo svarus įrodymas, kad iš tiesų sapnuoju.

Senelė nedaug tepasikeitė; veidas buvo visai toks pat, kokį prisiminiau. Oda minkšta, suglebusi, išraizgyta tūkstančių raukšlelių. Panaši į džiovintą abrikosą, tik aplink kaip debesėlis stirksojo baltų plaukų kuokštai.

Mūsų lūpos – josios apsuptos raukšlelių – vienu metu nustebusios šyptelėjo. Regis, ji taip pat nesitikėjo mane išvysti.

Jau ketinau pulti jos kamantinėti. Norėjau tiek daug ko paklausti: ką ji veikia mano sapne? Ką patyrė per pastaruosius šešerius metus? Ar seneliui viskas gerai, ar jie susirado vienas kitą, kad ir kur

būtų? Tačiau man prasižiojus ir ji prasižiojo, taigi nutilau, leisdama jai kalbėti pirmai. Senelė taip pat susičiaupė, ir tada mes abi šiek tiek suglumusios nusišypsojome.

– Bela?

Tai ne senelė šaukė mane vardu, ir mes abi pasisukome pasižiūrėti, kas ketina prie mūsų prisidėti. Tiesą sakant, man nereikėjo nė žiūrėti, ir taip žinojau, kas tai; šį balsą bet kada pažinčiau – ir atsiliepečiau, nesvarbu, miegu ar ne... gyva esu ar mirusi. Dėl šio balso pereičiau ugnį ar – ne taip dramatiškai – kasdien šlepenčią per nesiliaujantį lietų ir šaltį.

Edvardas.

Nors kaskart suvirpėdavau iš džiaugsmo jį išvydusi – sapne ar kur kitur – ir nors buvau *beveik* tikra, kad miegu, mane apėmė siaubas, kai Edvardas žengė prie mūsų per tvieskiančią saulę.

Išsigandau, nes senelė nežinojo, kad myliu vampyrą – niekas nežinojo. Tad kaip paaiškinsiu, kodėl skaitūs spinduliai atsimuša į jo odą ir sudūžta į tūkstančius vaivorykščių, lyg jis būtų krištolinis ar deimantinis?

Taigi, senele, tikriausiai pastebėjai, kad mano vaikinai tviska. Jam taip visuomet nutinka saulėje. Nesijaudink...

Bet ką gi jis *daro*? Edvardas gyvena Forkse, lietingiausioje pasaulio vietoje, vien dėl to, kad galėtų vaikščioti dieną neišduodamas šeimos paslapties. Bet štai jis grakščiai žingsniuoja prie manęs su nuostabiausia šypsena angeliškame veide, lyg aš būčiau vienui viena.

Tą akimirką troškau, kad jo paslaptingi gebėjimai apimtų ir mane; paprastai jausdavausi laiminga, kad esu vienintelis žmogus, kurio minčių jis negali skaityti taip aiškiai, lyg jos būtų garsiai reiškiamos. Tačiau dabar panorau, kad jis išgirstų ir mane, kad perskaičytų įspėjimą, kurį jam šaukiau mintyse.

Apimta siaubo dirstelėjau į senelę ir supratau, jog per vėlu. Ji kaip tik gręžėsi į mane, akys buvo tokios pat paklaikusios kaip mano.

Edvardas – vis dar šypsodamasis taip žaviai, kad, atrodė, mano krūtinė išsipūs ir sprogs, – uždėjo delną man ant peties ir pasuko mane į senelę.

Senelės mina mane nustebino. Užuoat persigandusi, ji droviai žvelgė į mane tarsi laukdama, kad imsiu bartis. Ji taip keistai stovėjo – vieną ranką nepatogiai pakėlusi ir sulenkusi ore. Tarsi būtų apsikabinusi tai, ko nemačiau, kažką neregima...

Tik paskui, kai apsidairiau aplink, pastebėjau aplink senelę didžiulius paausiuotus rėmus. Nieko nesusigaudydama kilstelėjau laisvą ranką ir ištiesiau į ją. Ji tiksliai, lyg veidrodyje, atkartoto judesį. Tačiau ten, kur turėjo susitikti mūsų pirštai, tebuvo šaltas stiklas...

Pasijutau apkvaitusi iš siaubo ir sapnas staiga virto košmaru.

Ten buvo ne senelė.

Ten buvau *aš*. *Aš* veidrodyje. *Aš* – sena, susiraukšlėjusi, sudžiūvusi.

Edvardas stovėjo šalia manęs, iki skausmo mielas ir amžinai septyniolikametis. Veidrodyje jo atspindžio nebuvo.

Jis priglaudė savo ledines tobulas lūpas prie mano suglebusio skruosto.

– Su gimtadieniu, – sušnabždėjo.

• • •

Krūptelėjusi pabudau – akys tuoj pat plačiai atsimerkė – ir aiktelėjau. Vietoj akinančios sapno saulės išvydau blausią, pilkšvą, įprastą apniukusio ryto šviesą.

Tai tik sapnas, tariau sau. Aš tik sapnavau. Giliai įkvėpiau ir suskambėjus žadintuvui dar kartą krūptelėjau. Mažas kalendorėlis laikrodžio ekrano kampe rodė, kad šiandien rugsėjo trylikta.

Tai buvo tik sapnas, tačiau bent vienu atžvilgiu tikrai pranašiškas. Šiandien mano gimtadienis. Man sueina aštuoniolika.

Daug mėnesių bijojau šios dienos.

Per visą smagią vasarą – pačią laimingiausią iš visų mano vasarų, laimingiausią iš *kieno nors* vasarų ir pačią lietingiausią vasarą visoje Olimpo pusiasalio istorijoje – ši niūri data tykojo pasaloje ir laukė, kada galės pulti.

O dabar, kai ji smogė, pasirodė, kad tai dar baisiau, nei nuogaštavau. Juste jutau, kad tapau vyresnė. Žinoma, kasdien senstu, bet šįkart buvo kitaip, blogiau, apčiuopiamiau.

O Edvardas niekada nepasens.

Kai nuėjau valytis dantų, bemaž nustebau, kad veidas veidrodyje nepasikeitęs. Stebeilijau į save, ieškojau ant dramblio kaulo spalvos odos būsimų raukšlių ženklų. Vienintelės raukšlės buvo kaktoje, tačiau žinojau, kad jei pavyks atsipalaiduoti, jos dings. Virš rudų išsigandusių akių nerimastingai išlinko antakiai.

Tai buvo tik sapnas, dar kartą priminiau sau. Tik sapnas... pats baisiausias košmaras.

Sukirtau pusryčius ir pasiskubinau kuo greičiau dingti iš namų. Nepavyko visiškai išsisukti nuo tėčio, taigi teko kelias minutes vaidinti linksmą. Iš visų jėgų stengiausi džiaugtis dovanomis, kurių prašiau nedovanoti, bet kaskart, kai turėdavau nusišypsoti, pasijusdavau taip, lyg tuoj apsiverksiu.

Važiudama į mokyklą mėginau susitvardyti. Sunku buvo išmesti iš galvos senelės – stengiausi *negalvoti*, kad tai buvau aš pati, – paveikslą. Tačiau jutau vien neveltį, kol pastačiau automobilį pažįstamoje aikštelėje už Forkso vidurinės ir išvydau Edvardą, ramiai atsirėmusį į savo blizgantį sidabrinį volvą, – kaip marmurinę kokios nors pamirštos pagonių dievybės atvaizdą. Nė sapne jis nebuvo toks nuostabus. Ir jis laukė *manęs*, taip kaip ir bet kurią kitą dieną.

Neviltis išsyk išsisklaidė; jos vietą užėmė nuostaba. Net ir po pusės drauge praleistų metų vis dar negalėjau patikėti, kad nusipelniau šitokios laimės.

Prie jo stovėjo sesuo Alisa, ji taip pat laukė manęs.

Be abejo, Edvardas su Alisa iš tiesų nebuvo giminaičiai (Forkse visi žinojo istoriją, kad daktaras Karlailas Kalenas ir jo žmona Esmė, abu tikrai per jauni turėti paauglių vaikų, įsisūnijo visus brolius ir seseris), tačiau jų oda buvo tokia pat blyški, akys tos pačios keistos gelsvos spalvos, o aplink jas tokie patys į sumušimo žymes panašūs ratilai. Alisa, kaip ir Edvardas, buvo stulbinamo grožio. Išmanančiam – tokiam kaip aš – šie bendri požymiai liudijo, kas jie tokie.

Išvydusi, kad manęs laukia Alisa – auksinėmis, iš susijaudinimo blizgančiomis akimis, su sidabrinio stačiakampiu paketėliu rankose, – nejučia susiraukiau. Sakiau Alisai, kad gimtadieniui nenoriu nieko, *ničnieko*, nei dovanų, nei dėmesio. Aišku, mano norų niekas nepaiso.

Trinktelėjau savo penkiasdešimt trečiųjų pikapo dureles – ant drėgno asfalto nusileido rūdžių lietutis – ir pamažu nuėjau prie jų. Alisa liuoksėjo pasitikti manęs, jos tarsi fėjos veidelis švytėjo po styrančiais juodais plaukais.

– Su gimtadieniu, Bela!

– Ššš! – sušnypščiau žvalgydamasi po aikštelę, ar niekas negirdėjo. Mažų mažiausiai norėjau švęsti šį šiurpų įvykį.

Ji nekreipė į mane dėmesio.

– Dabar išvyniosi dovaną ar vėliau? – nekantraudama paklausė ji, mums žingsniuojant prie ramiai laukiančio Edvardo.

– Man nereikia jokių dovanų, – suniurnėjau.

Pagaliau ji, rodos, suvokė mano nuotaiką.

– Gerai... tuomet vėliau. Ar tau patinka albumas, kurį atsiuntė mama? O Čarljo dovanotas fotoaparatas?

Atsidusau. Be abejo, Alisa žinojo, ką gausiu dovanų. Edvardas buvo ne vienintelis šeimos narys, pasižymintis ypatingais gebėjimais. Kai tik mano tėvai nusprendė, ką man dovanos, Alisa tai ir išvydo.

– Taip, dovanos puikios.

– Manau, jie gerai sugalvojo. Juk tik kartą būni abiturientas. Tai gi reikia užfiksuoti įvykius.

– Kiek kartų *tu* buvai abituriente?

– Tai kitas reikalas.

Per tą laiką priėjome prie Edvardo, ir jis ištiesė man ranką. Sugriebiau ją, akimirksniu užmiršusi prastą nuotaiką. Jo oda kaip visuomet buvo glotni, stangri ir labai šalta. Jis švelniai spustelėjo man pirštus. Pažvelgiau jam į akis, lyg topazo lašelius, ir man ne taip jau švelniai suspaudė krūtinę. Išgirdęs, kaip daužosi mano širdis, jis vėl nusišypsojo.

Edvardas pakėlė kitą ranką ir kalbėdamas šaltu piršto galiuku braukė man aplink lūpas.

– Taigi, kaip tarėmės, man negalima sveikinti tavęs su gimtadieniu, tiesa?

– Taip, tiesa. – Man niekuomet nepavykdavo pamėgdžioti jo oficialaus, nepriekaištingo tarimo. Tokio galėjai išmokti tik praeitame amžiuje.

– Tiesiog pasitikslinau. – Jis persibraukė delnu sušiauštus bronzinius plaukus. – *Galbūt* apsigalvojai? Daugelis žmonių, regis, dėžiaugiasi gimtadieniais ir dovanomis.

Alisa nusijuokė, ir jos juokas suskambo kaip sidabriniai vėjo varpeliai.

– Neabejoju, kad tau patiks. Šiandien visi turės būti tau malonūs ir nuolaidūs, Bela. Kas gi čia baisaus? – retoriškai paklausė ji.

– Kad senstu, – vis dėlto atsakiau, ir balsas nebuvo toks ramus, kaip norėjau.

Nuo šalia stovinčio Edvardo veido pradingo šypsena, lūpos kietai susičiaupė.

– Aštuoniolika tai dar nedaug, – tarė Alisa. – Juk paprastai tik sulaukusios dvidešimt devynerių moterys ima nerimauti dėl savo amžiaus.

– Aš jau vyresnė už Edvardą, – burbtelėjau.

Jis atsiduso.

– Oficialiai, – stengdamasi linksmai kalbėti tarė Alisa. – Bet tik menkais vienais meteliais.

Aš tuo tarpu galvojau... Jei tik galėčiau būti *tikra* dėl ateities, tikra, kad amžiais būsiu su Edvardu, Alisa ir kitais Kalenais (verčiau jau ne kaip susiraukšlėjusi senučiukė)... tada pora metų šen ar ten nieko nereikštų. Tačiau Edvardas buvo kuo griežčiausiai nusistatęs prieš bet kokias mano permainas. Prieš bet kokią ateitį, kurioje būčiau tokia pat kaip jis ir tokia pat nemirtinga.

Padėtis be išeities – taip jis pavadino mūsų ginčą.

Tiesą sakant, nesupratau Edvardo. Kuo gi nuostabus mirtingumas? Būti vampyru neatrodo taip jau baisu – bent jau tokiu kaip Kalenai.

– Kada pas mus atvažiuosi? – pakeitė temą Alisa.

Sprendžiant iš veido išraiškos, ji ruošėsi kaip tik tam, ko tikėjau si išvengti.

– Nė neketinau pas jus važiuoti.

– O, būk gera, Bela! – suaimanavo ji. – Juk nesiruoši sugadinti mums viso džiaugsmo, tiesa?

– Maniau, gimtadienį galiu švęsti taip, kaip *pati* noriu.

– Pasiimsiu ją iš Čarlio iškart po pamokų, – nėmaž nekreipdamas į mane dėmesio pareiškė jai Edvardas.

– Man reikia dirbti, – paprieštaravau.

– Visai ne, – išdidžiai paskelbė Alisa. – Aš jau pasikalbėjau su ponija Niuton. Ji sukeis tau pamainas. Liepė pasveikinti tave su gimtadieniu.

– Aš... aš vis vien negaliu atvažiuoti, – lemenau ieškodama pasiteisinimo. – Aš, na, aš dar nepasižiūrėjau „Romeo ir Džuljetos“ anglų kalbai.

Alisa prunkštelėjo:

– Tu mintinai moki „Romeo ir Džuljetą“.
– Bet ponas Bertis sakė, jog turime pasižiūrėti vaidinimą, kad galėtume įvertinti – Šekspyras tam ir rašė pjesę.

Edvardas pavartė akis.

– Tu jau matei filmą, – užsipuolė mane Alisa.
– Bet ne šešiasdešimtųjų metų. Ponas Bertis sakė, kad tai geriausia versija.

Galop Alisa liovėsi šypsotis ir piktai pažvelgė į mane.

– Nesvarbu, lengva bus ar sunku, Bela, bet, šiaip ar taip...

Edvardas nutraukė jos grasinimą:

– Nurimk, Alisa. Jei Bela nori pasižiūrėti filmą, tegu. Tai jos gimtadienis.

– Ir taškas, – pridūriau.

– Atvešiu ją apie septynias, – toliau kalbėjo jis. – Turėsit daugiau laiko pasiruošti.

Vėl suskambėjo Alisos juokas.

– Tuomet viskas gerai. Susitiksim vakare, Bela! Bus smagu, pamatysi. – Ji plačiai nusišypsojo parodydama savo sveikutėlius spindinčius dantis. Tada pakštelėjo į skruostą ir man nespėjus nieko atsakyti nušokavo į pirmąją pamoką.

– Edvardai, prašau, – pradėjau maldauti, bet jis priglaudė savo vėsus pirštą man prie lūpų.

– Aptarsime tai vėliau. Pavėluosime į pamoką.

Niekas nebespoksojo į mus, kai atsisdome į savo įprastą vietą klasės gale (dabar beveik per visas pamokas sėdėdavome drauge – įstabu, ko tik Edvardas neišprašydavo iš administratorių). Pernelyg ilgai draugavome, kad mus apkalbinėtų. Net Maikas Niutonas nebežiūrėdavo į mane iš padilbų, dėl to pasijusdavau mažumėlę kalta. Dabar jis šypsojosi, ir aš džiaugiausi, kad jis, rodos, susitaikė su tuo, jog būsim tik draugai. Maikas per vasarą pasikeitė – skruostikauliai išsišovė, veidas nebebuvo toks apskritas, kitaip šukavosi savo

šviesius plaukus. Dabar jie nebestyrojo, užaugo ilgesni ir būdavo rūpestingai sulipdomi geliu į nerūpestingą šukuoseną. Nebuvo sunku nustatyti, iš kur jis semiasi įkvėpimo, tačiau Edvardo išvaizdos taip lengvai nepamėgdžiosi.

Slenkant dienai svarsčiau būdus, kaip išsisukti nuo to, kas šįvakar įvyks Kalenų namuose. Ne juokas švęsti, kai norisi raudoti. Bet dar baisiau, kad tikrai sulauksiu dėmesio ir dovanų.

Dėmesys visuomet prastas dalykas, man pritartų bet kuris dažnai prisišaukiantis nelaimės gvėra. Niekam nepatiktų prožektorių šviesos, kai veikiausiai dribsi veidu į žemę.

Be to, labai aiškiai visų paprašiau – tiksliau, paliepiu, – kad šiemet man niekas nieko nedovanotų. Atrodo, ne tik Čarlis su Rene nusprendė to nepaisyti.

Niekuomet neturėjau daug pinigų, ir manęs tai neslėgė. Renė mane augino iš vaikų darželio auklėtojos algos. Čarlis iš savo darbo taip pat nepraturtėjo – jis buvo policijos viršininkas čia, Forkso miestelyje. Tris dienas per savaitę dirbau vietos sporto prekių parduotuvėje, ir tai buvo vienintelės mano pajamos. Man pasisekė, kad tokiam mažame miestelyje gavau darbo. Kiekvienas uždirbtas centas ėjo į mano menką universiteto fondą. (Universitetas buvo planas B. Vis dar svajojau apie planą A, bet Edvardas užsispyrė palikti mane žmogumi...)

Edvardas turėjo *krūvas* pinigų – nė nenorėjau spėti kiek. Edvardui, kaip ir kitiems Kalenamams, pinigai bemaž nieko nereiškė. Jie kaupėsi turint neribotus laiko išteklius ir seserį, stebuklingai gebančią numatyti pokyčius akcijų rinkoje. Edvardas niekaip nesuprato, kodėl nenoriu, kad dėl manęs švaistytų savo pinigus: kodėl jaučiuosi nejaukiai, kai jis nusiveda mane į prabangų restoraną Sietle, kodėl neleidžiu nupirkti man automobilio, važiuojančio didesniu nei devyniasdešimties kilometrų per valandą greičiu, arba sumokėti už

mokslą universitete (jis keistai žavėjosi planu B). Edvardas manė, kad keliu nereikalingų rūpesčių.

Bet kaip galiu priimti iš jo dovanas, kai neturiu kuo atsidėkoti? Dėl nesuvokiamos priežasties jis panoro būti su manim. Visa, ką duoda viršaus, tik dar labiau mane trikdo.

Per visą dieną nei Edvardas, nei Alisa neužsiminė apie mano gimtadienį, ir aš truputėlį atsipalaidavau.

Pietų susėdome prie savo nuolatinio stalo.

Prie jo vyravo keistos paliubos. Mes trise – Edvardas, Alisa ir aš – sėdėjome pietiniame gale. Dabar, kai „vyresni“ ir kažkuo baisesni (bent jau Emetas tikrai) Kalenų broliai ir sesuo baigė mokyklą, Alisa su Edvardu nebeatrodė tokie bauginantys, ir mes nesėdėjome čia vieni. Kiti mano draugai – Maikas su Džesika (neseniai nutraukę santykius ir dėl to tebesijaučiantys nepatogiai), Andžela su Benu (jų draugystė ištvėrė per vasarą), Erikas, Koneris, Taileris ir Lorena (ją vargiai galėjau vadinti drauge) – sėdėjo prie to paties stalo, tik kitoje pusėje. Mūsų būrys praretėdavo saulėtomis dienomis, kai Edvardo su Alisa nebūdavo mokykloje. Tuomet kiti draugai įtraukdavo mane į savo pokalbius.

Edvardui su Alisa šitoks atstūmimas neatrodė keistas ar žeidžiantis, kaip man būtų atrode. Jie to beveik nepastebėdavo. Žmonės prie Kalenų visuomet pasijusdavo keistai nejaukiai, juos apimdavo baimė, kurios priežasčių nė patys nesuprasdavo. Buvau reta šios taisyklės išimtis. Kartais Edvardas netgi sunerimdavo, kad pernelyg gerai su juo jaučiuosi. Jis manė, kad kelia pavojų mano sveikatai – šiai nuomonei karštai prieštaravau kaskart, kai tik jis ją pareiškėdavo.

Popietė prabėgo greitai. Pamokos baigėsi, ir Edvardas, kaip paprastai, palydėjo mane prie pikapo. Tačiau šįkart jis man atidarė keleivio dureles. Tikriausiai Alisa parvarys jo automobilį namo, o Edvardas pasirūpins, kad nepabėgčiau.